

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie skazanego K. J.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 14 lutego 2024 r.
zażalenia skazanego
na zarządzenie z dnia 29 listopada 2023 r., sygn. akt IV KO 32/23,
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 238/21,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił
zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 29 listopada 2023 r. wydanym w Sądzie Najwyższym odmówiono przyjęcia wniosku skazanego K. J. o wznowienie postępowania zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 238/21. Podstawą rozstrzygnięcia było niezuzupełnienie przez skazanego w terminie braku formalnego polegającego na sporządzeniu i podpisaniu pisma przez adwokata lub radcę prawnego.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł skazany. Przedstawił w nim argumenty przemawiające – jego zdaniem – za koniecznością wznowienia

postępowania. Jednocześnie podniósł, iż nie posiada środków finansowych na uzyskanie fachowej pomocy prawnej w tym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl art. 545 § 2 k.p.k., jeżeli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. Zawarty w tym unormowaniu wyraz „powinien” trzeba odczytywać za równoznaczny z bezwzględną koniecznością realizacji zawartego w nim nakazu. Złożenie zatem wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez samego wnioskodawcę (skazanego), nie może wywołać zamierzonego efektu w postaci wdrożenia postępowania wznowieniowego (zob. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 1153, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 13 września 2012 r., III KZ 67/12; 21 listopada 2012 r., IV KZ 65/12; 30 września 1996 r., V KZ 47/96, OSNKW 1996, z. 11 - 12, poz. 88).

Bezsprzecznie więc K. J. nie był uprawniony do osobistego wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania. Nie przysługiwało mu także prawo do kolejnego obrońcy z urzędu po złożeniu przez uprzednio wyznaczonego opinii o braku podstaw do sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie. Wobec tego brak formalny wniosku polegający na jego niesporządzeniu i niepodpisaniu przez właściwy podmiot mógł być usunięty przez skazanego tylko poprzez ustanowienie przez niego pełnomocnika w osobie adwokata lub radcy prawnego z wyboru, gdyż został do tego prawidłowo wezwany w trybie art. 120 § 1 k.p.k.

Pismo skierowane do skazanego zostało sformułowane w sposób czytelny. Załączono do niego odpis zarządzenia z dnia 23 sierpnia 2023 r. (wzywającego skazanego K. J. do uzupełnienia - w terminie 7 dni od otrzymania odpisu tego zarządzenia, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania - braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie przez obrońcę - będącego adwokatem lub radcą prawnym) oraz odpis opinii dotychczasowego obrońcy z urzędu o braku podstaw do wznowienia postępowania.

O tym, że zostało ono przez skarżącego w rzeczywistości właściwie zrozumiane świadczy choćby jego stwierdzenie zawarte w zażaleniu, iż nie miał możliwości ustanowienia obrońcy z wyboru ze względów finansowych.

Ze względu na to, że podniesione w zażaleniu argumenty nie odnoszą się wprost do decyzji o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, nie mogły stać się one podstawą do uchylenia zaskarżonego zarządzenia. Mimo skierowania do żalącego się właściwego wezwania, nie usunął on wskazanego mu wyrażnie braku formalnego, a zatem wydanie zaskarżonego zarządzenia było konieczne. Tym samym sporządzone w tej sprawie zażalenie jest niezasadne.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ał]